

Yusuf Suresi 5

Kur'anı-ı Kerim'de sadece harflerle başlayan sureler vardır. Bakara suresi'nin ilk ayetleri "Elif Lam Mim" ile başlar. Bunlara Huruf-u Mukatta denir ve anlamı Allah katında gizlidir peygamberler dahi ne anlama geldiğini bilmezler. İnsanın her şeyi bilmesi gerekmez, her bilgiye ulaşma arzusu kendisinde enaniyete sebep olur. Her şeyi bilmeliyim, bütün bilgilere ulaşmalıyım, eşimin bütün işlerini bilmeliyim, çocuğumun aklından ne geçtiğini bilmeliyim gibi bir düşünce küçük çaplı bir tanrıçılık oynamak gibidir. Uykusuz bir gece geçirmiş bir kişi ortama girdiğinde yüzü asık olabilir, başına muhatabıyla hiçbir alakası olmayan bir iş geldiği için yüzü asık olabilir, gördüğü bir rüya olabilir, binlerce farklı sebep olabilir ancak birisi "Son günlerde zaten bana karşı soğuksun kesinlikle beni sevmiyorsun, kesinlikle beni kıskanıyorsun" derse muhatabının duyguları konusunda kesin olduğunu düşündüğü zanla hüküm vermiş olur. Bunların tamamı zandır ve bu zanların büyük bir kısmı günahdır. Çünkü asılları yoktur. Kimsenin kalbinde ne taşıdığını hakkıyla bilemeyiz. Biz insanların iç alemini ancak küçük bir pencereden görüyoruz bu yüzden sadece bir davranışa bakarak kesin bir hükme varmak uygun değildir.

Mü'min'inse feraseti vardır. İnsan sürekli aynı yerden zaafiyet gösteriyorsa, bazı sorunlu davranışları sürekli gösteriyorsa ondan gelecek bir zararı tahmin etmesi zan değil ferasettir. Bu durumu önceden tespit eder ve önlemini alırsa kendisine karşı yapılacak olumsuz bir davranışın etkilerini en aza indirmiş olur. Duygu patlamaları, ağlama krizleri olmaz çünkü tedbir alındığı için olağanüstü durumları da dikkatle yönetilebilir. Bir anne çocuğuna karşı en ufak bir hususta bile duygu patlaması yaşayabilir. **Sebebi içindeki duygu çöplüğüdür. Doğru tepkileri zamanında veremediği için içerisinde birikir ve gözardı edilebilecek bir durumda kontrolsüz bir şekilde ortaya çıkabilir. Bazen tamamen yardım etmek amacıyla birisine yaklaştığınızda o kişi kontrolsüz bir duygu patlaması yaşayabilir.** Daha sonra sorulduğunda niyetinizden tamamen alakasız olarak "O beni aşıladı, ben de daha fazla dayanamadım çektim gittim" cevabı bile alınabilir. Bunun sebebi **söylediklerimizin muhatabımızın zihin dünyasında nelere karşılık geldiğini bilmiyor olmamızdır.** Birisi sizi dinlerken o güne kadarki bütün duygu birikimiyle dinliyor. Anlayışlı insanlar sizi dinlerken sizin yaşadıklarınızı, birikmişliğinizi düşünerek, tahmin ederek dinler; bu sebeple çok yönlü düşünebilen insanlarla iletişim kurmak daha kolaydır.

Kur'anı-ı Kerim'de birçok surenin başında gelen Huruf-u Mukatta harflerinin ne anlama geldiğini bilmiyor olmamız bize, Allah dilemedikçe hiçbir şey bilemeyeceğimizi hatırlatır.

İnsan, Kur'an'a karşı da ahirete karşı da hiçbir şey bilmiyor. Hiçbir şey bilmezken nasıl devam edeceğiz?

Allah Teala bir sonraki ayette açıklamış: *"İşte kitap, kendisinden hiçbir şüphe yoktur, muttakiler (günahtan sakınanlar) için yol göstericidir."* **İnsan bilmediğini kabul ettiğinde yeryüzünde bir tüy kadar hafif, dalları göğe uzanan köklü bir ağaç kadar da güçlü olur.** Bu ikisi insanın enaniyeti kenara bırakıp bilmiyor oluşunu kabul etmesiyle olur. Bir kişinin bir işi rast gitmeyip bozulduğunda iki şekilde düşünebilir. Ya bir hayır var ki olmadı ya da insanlar sorumluluklarını yerine getirmedikleri için olmadı. Allah Teala bir işin yapılmasını istemediğinde buna bir sebep kılacaktır ki bu sebep diğer insanların sorumsuzlukları olabilir. Burada büyük resme baktığımızda Allah dileseydi o insanlara sorumluluk bilinci verip bu işi yaptırabilirdi ancak murad etmediği için bir şeyler sebep oldu ve bu iş olmadı. Yusuf as.'ın, şehvetine yenik düşen bir kadının iftirası sonucu 7 yıl hapiste yatması da çok mantıksızdır. Ancak Yusuf as. zindanda geçirdiği yedi yılda halkın en alt tabakasının sorunlarını gördü ve ilerleyen günlerde devlet bakanı olduğunda hem üst tabakanın hem de en alt tabakanın sorunlarını çözen, ve her tabakadan insanların saygı duyduğu ve sevdiği bir şahsiyet hâline geldi.

Bilmemek meselesi çok önemlidir. Yusuf Suresi de *Elif Lam Ra* ile başlar. En baştan beri anlatmaya çalıştığım mesele, insanın Allah'ın öğrettikleri dışında bir şey bilmiyor oluşudur, bilmediğini kabul etmesi gerektiğidir. Çünkü ahiret kavramını, melek kavramını ve daha birçok noktayı bilimsel olarak açıklayamazsınız. Biz cennete, cehenneme, peygamberlere, meleklerle, ahirete iman ediyoruz. Bunlar bizim imanımızın şartıdır. Allah'a iman, meleklerle iman, Kitaplara iman, peygamberlere iman, ahirete iman, kadere iman. Biz, bilmediğimiz, görmediğimiz hakikatlere iman ediyoruz. Bu yüzden Resulullah (sav) bir gün sahabelere diyor ki: "Kardeşlerimi çok özlüyorum." Sahabeler diyor ki: "Ya Resulallah biz buradayız, senin yanındayız." Resulullah buyuruyor ki: "Hayır, siz benim ashabımsınız, bana şahitlik ettiniz, öyle bir gün gelecek ki beni hiç görmemiş, sesimi duymamış kardeşlerim iman edecekler, işte ben o kardeşlerimi çok özlüyorum."

Ebû Hureyre -radiyallahu anh-'den rivayet edildiğine göre Rasûlullah sav şöyle buyurdu: "Allah Teâlâ'nın yollarda dolaşıp zikredenleri arayıp tesbit eden melekleri vardır. Bunlar Allah Azze ve Celle'yi zikreden bir topluluğa rastladıkları zaman birbirlerine: "Gelin! Aradıklarınız burada!" diye seslenirler ve o zikredenleri dünya semasına varıncaya kadar kanatlarıyla çevirip kuşatırlar. Bunun üzerine Allah Teâlâ, meleklerden daha iyi bildiği halde yine de onlara: "Kullarım ne diyor?" diye sorar. Melekler: Subhânallah diyerek seni ulûhiyetine yakışmayan sıfatlardan tenzih ediyorlar, Allâhu ekber diye tekbir getiriyorlar, sana hamdediyorlar ve senin yüceliğini dile getiriyorlar, derler.

Konuşma şöyle devam eder: "Peki onlar beni gördüler mi ki?" Hayır, vallahi seni görmediler. "Beni görselerdi ne yaparlardı?" Melekler şöyle dediler: Şayet seni görselerdi sana daha çok ibadet ederler. Senin şânını daha fazla yüceltirler, ulûhiyetine yakışmayan sıfatlardan seni daha çok tenzih ederlerdi. "Allah şöyle der: "Kullarım benden ne istiyorlar?" Melekler: "Senin Cennet'ini istiyorlar." derler. Allah; "Onlar Cennet'i görmüşler mi?" diye sorar. Onlar: "Hayır, yâ Rabbi! Vallahi onlar Cennet'i görmediler. "Allah: "Eğer Cennet'i görselerdi ne yaparlardı?" diye sorar. Onlar: "Şayet onlar, Cennet'i görselerdi onu büyük bir iştihakla isterlerdi, onu elde etmek için büyük gayret sarf ederlerdi." derler. Allah: "Bunlar neyden Allah'a sığınıyorlar? der. Onlar: "Cehennem'den sığınıyorlar." derler. Allah; "Peki, onlar, Cehennem'i gördüler mi?" der. Onlar: "Hayır, vallahi onlar Cehennem'i görmediler." derler. Allah: "Ya görselerdi ne yaparlardı?" der. Onlar: "Şayet onlar Cehennem'i görselerdi ondan daha çok kaçarlar, ondan pek fazla korkarlardı" derler. Bunun üzerine Allah Teâlâ meleklerine: "Sizi şahit tutarak söylüyorum ki, ben bu zikreden kullarımı bağışladım." buyurur. Meleklerden biri: "Onların arasında bulunan falan kimse esasen onlardan değildir. O buraya bir iş için gelip oturmuştu" deyince; Allah Teâlâ şöyle buyurur: "Orada oturanlar öyle iyi kimselerdir ki, onların arasında bulunan kötü olmaz."

Ne ki sana verilmemiştir, daha senin ihtiyacın değildir, yokluğuyla kavrulsan bile; Ne ki senden alınmıştır, daha o sana lâzım değildir. Belki de lâzım olan onun yokluğudur. Allah Teala'dan iki cihan için afiyet dileriz.

Halid bin Velid, bir gün halife Hazreti Ömer'e ziyafet verir. Halife sofrada nefis yemekleri görünce, "Bunlar bizim için mi? Biz bunları yersek arpa ekmeğini bile doyasıya, bulamadan dünyadan göçüp gidenler varken biz ne yaparız Halid?" Halid bin Velid, "Onlar da cenneti buldular Ya Ömer" der. Hz. Ömer: "Dünyada mahrumiyet çekenler cennete kavuştular. Bizim nasibimiz de bu. Onlar yiyecek yemek bulamayıp cenneti kazandılarısa, bize de bu sofraya geliyorsa dünyayı kazandık, onlar cenneti kazandılar." der

Bir gün Hz. Ömer susar, birisinden su ister. Kendisine soğuk ve aynı zamanda tatlı bir su verilir. Suyun, çok güzel olduğunun farkına varınca içmez, iade eder. Suyu veren: "Ey Müminlerin Emiri, yemin ederim, size suyun en güzelini vermekte kusur etmedim." der. Bunun üzerine Hz. Ömer: "İşte benim içmemi engelleyen de, suyun en güzeli oluşu. Eğer ahiret kaygım olmasaydı ben de sizin gibi en iyisini yer, içtim." der.

Et yemek tatlı su içmek tabii ki haram değildir. Bu takva ve başka bir zihniyettir. Misâl yemeğiyle meşhur bir yere yemeğe gideceğimiz zaman gün içerisinde yemek yemeyiz ki gittiğimiz yerde doyasıya yiyebilelim. Sahabeler de bu heyecanı cennet için duyuyor.

“Suyu kana kana içerseem cenneti bu kadar çok istemem ki, doya doya yersem burayı cennet bellerim” diye fren sistemiyle yaşamışlar. *Biz sevdiğimiz şeyleri yapmak için tatil günlerini bekleriz, sahabeler ise için cennet günlerini beklemişler.*